

Arrest

nr. 219 619 van 9 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 9 november 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde,

(...)

die bij DVZ tevens gekend is als F.F.L.H. (...), doch het betreft hier geen frauduleus alias, eerder een fonetische weergave van de Arabische naam van de betrokkene,

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene en ingediend op 19.06.2018 (datumstempel van Kalmthout op de aanvraag), gevolgd door een positieve adrescontrole,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De betrokkene kwam naar eigen zeggen reeds in 2009 in België aan. Daar hij geen geldig visum heeft voorgelegd, kan men veronderstellen dat het hier om een illegale binnenkomst gaat, zolang het tegendeel niet wordt aangetoond.

Ofschoon hijzelf beweerde reeds sedert 2009 in België te verblijven, zonder daar evenwel enig bewijs van voor te leggen, verklaarde hij zich pas meer dan 3 jaar later kandidaat vluchteling, wat toch al meteen enige vragen doet rijzen omtrent de ernst van zijn beweerde asielproblematiek.

Hij wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (afgekort tot CGVS) wees op tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, waaronder zijn bewering dat hij enerzijds het voorwerp was van een arrestatiebevel afgeleverd door de staatsveiligheid en dat hij uiteindelijk bij verstek zou zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar, ten bewijze waarvan de betrokkene een aantal documenten voorlegde, doch anderzijds wel legaal zijn land verlaten zou hebben toen er reeds een arrestatiebevel gebaseerd op veiligheidsredenen uitgevaardigd was?!

Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Door het naar eigen zeggen vrijwillig vernietigen van zijn paspoort, wou hij de Belgische asielinstanties verhinderen om zijn identiteit en/of reisweg te controleren. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig was, ondermijnde echter de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

In deze context wordt vastgesteld dat de verzoeker in het kader van huidige procedure op basis van art. 9 bis, waarbij het voorleggen van een aanvaardbaar identiteitsdocument geldt als ontvankelijkheidsvoorwaarde, de betrokkene opeens wel een paspoort voorlegt, dat blijkbaar reeds op 08.11.2008 aan hem werd afgeleverd.

Bovendien werden er discrepanties vastgesteld tussen enerzijds zijn eigen verklaringen inzake verwondingen opgelopen in een aanval en anderzijds de inhoud van het voorgelegde medische attest. Verder wordt zijn asielrelaas als incoherent bestempeld. De authenticiteit van de voorgelegde documenten wordt in twijfel getrokken daar op het document inzake de veroordeling niet eens vermeld staat op basis van welk wetsartikel de betrokkene veroordeeld werd?! De bevoegde asielinstantie, het CGVS, was van oordeel dat er een probleem was met de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Zijn asielaanvraag dd. 17.10.2012 werd, volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 19.02.2014, in beroep afgesloten door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Na de definitieve afsluiting van zijn asielprocedure werd het eerder aan hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten (afgekort tot BGV), de bijlage 13 quinquies dd. 29.11.2013 hem betekend dd. 11.12.2013, opnieuw uitvoerbaar. Op 25.02.2014 werd hem dientengevolge een verlenging toegestaan op dit 1ste bevel tot 30.04.2014.

In plaats van gevolg te geven aan deze wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, verklaarde hij zich op 01.04.2014 opnieuw, voor de 2de keer, kandidaat vluchteling, zonder het Rijk te hebben verlaten. Op 18.04.2014 weigerde het CGVS om zijn aanvraag in overweging te nemen. Zijn nieuwe blote verklaringen deden geen afbreuk aan de reeds voorheen vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De gemotiveerde weigeringsbeslissing werd hem op 22.04.2014 kennisgegeven. De betrokkene tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 24.04.2014 werd hij nogmaals, voor de 2de keer, het voorwerp van een BGV, de bijlage 13 quinquies, voorzien van een termijn van 7 dagen, hem betekend dd. 29.04.2014.

Op 14.10.2014 werd het reeds eerder, op 29.04.2014, betekende BGV herbevestigd, met kennisgeving dd. 14.10.2014. De verzoeker tekende beroep aan tegen deze herbevestiging van het BGV doch op 21.09.2016 heeft de RVV zijn beroep verworpen. Op 16.12.2015 RVS sloot de Raad Van State (afgekort tot RVS) zijn beroep tegen het arrest van de RVV af door dat beroep niet toelaatbaar te verklaren.

Desalniettemin vond de verzoeker het nodig om een 3de asielaanvraag in te dienen op 31.05.2017, die op 29.09.2017 door het CGVS opnieuw werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname, hem betekend dd. 02.10.2017. Op 09.02.2018 heeft de RVV de beslissing van het CGVS bevestigd.

Na de definitieve afsluiting van zijn 3de asielprocedure werd het eerder aan hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 04.10.2017, met een termijn van 15 dagen, hem betekend dd. 09.10.2017, opnieuw uitvoerbaar. Op 19.02.2018 werd hem dientengevolge een verlenging toegestaan op dit 3de bevel tot 01.03.2018.

De RVS verklaarde op 23.04.2018 dat de door hem ingespannen procedure niet toelaatbaar is.

Huidige aanvraag om machtiging tot verblijf is de 6de aanvraag op grond van art. 9 bis. De vorige 5 aanvragen werden telkenmale afgesloten met een weigeringsbeslissing.

Aanvraag nr. 4 en 5 werden afgesloten met een onontvankelijke beslissing wegensde ontstentenis van buitengewone omstandigheden, vergezeld van een BGV, de bijlage 13, met een termijn van 0 dagen, betekend respectievelijk op 08.06.2015 en 20.10.2015. De door de betrokkene ingediende beroepen tegen zowel deze onontvankelijke beslissingen als tegen de bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten, werden door de RVV verworpen. Desniettegenstaande ligt nu toch verzoekschrift nr. 6 voor.

Ondanks de 5 betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, weigerde de betrokkene om gevolg te geven aan deze bevelen en nestelde hij zich moedwillig verder in het verblijf. Door het opstarten van tal van procedures heeft hij gepoogd om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen.

Uit een dergelijk precair langdurig verblijf in het Rijk dat enkel voorlopig werd toegestaan voor de duur van de 3 asielprocedures zolang die in behandeling waren, en het daarmee samenhangende integratieproces kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een verblijfsmachtiging. De verzoeker bouwt nu de hele redenering rond het immense nadeel dat het verlaten van het Belgische grondgebied voor hem zou opleveren, terwijl hij, het bedoelde voordeel zoals dat wordt aangehaald in het verzoekschrift, meer bepaald:

- de duur van zijn verblijf in het Rijk en de daarmee samenhangende integratie, zijn aanpassing aan de Belgische samenlevingsnormen en gewoonten, de uitbouw van zijn hele leven in België*
- zijn kennis van de Nederlandse taal*
- zijn vrienden- en kennissenkring ten bewijze waarvan verklaringen worden voorgelegd, die niet kunnen worden afgedaan als gesolliciteerde getuigenissen,*
- zijn tewerkstelling,*

slechts bekomen heeft ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op 3 afgewezen asielaanvragen. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De elementen van integratie, waaronder zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn vrienden- en kennissenkring, de door hem voorgelegde elementen van tewerkstelling, het behaalde attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een inburgeringsattest, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de grond van de zaak.

Het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie, van een inburgeringscursus vormt geen buitengewone omstandigheid daar het maar normaal is dat de betrokkene hiervoor interesse had al was het maar om het leven voor zichzelf in België enigszins te vergemakkelijken. Hetzelfde geldt voor zijn kennis van de Nederlandse taal.

De taalopleidingen in het volwassenenonderwijs zijn verdeeld in 4 taalbeheersingsniveaus, richtgraden genoemd. Het Europese referentiekader inzake taalkennis maakt een onderscheid tussen een overlevingsniveau, het laagste taalbeheersingsniveau (Richtgraad1 bestaande uit Breakthrough gevolgd door Waystage), beperkte talige zelfstandigheid (Treshold), echte talige zelfstandigheid (Vantage) en uitgebreide talige zelfstandigheid (richtgraden Effectiveness en Mastery).

De betrokkene volgde lessen van het niveau Breakthrough en Waystage en kwam aldus niet verder dan Richtgraad 1, wat maakt dat zijn kennis van het Nederlands zich volgens de door hem voorgelegde stukken zich op de drempel van het overlevingsniveau situeert. Derhalve kan zijn taalkennis niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De betrokkene legt 9 getuigenissen voor van mensen (A.A.L. (...), L.T. (...), G.M. (...), Z.A.E.S.Y. (...), I.S. (...), J.J. (...), V.I.L. (...), S.C. (...), Y.C. (...) en K.N. (...)) uit zijn vrienden- en kennissenkring, en hij beweert daarbij dat die getuigenissen niet kunnen worden afgedaan als gesolliciteerde getuigenissen. Al meteen is duidelijk dat 9 getuigenissen voor een beweerd ononderbroken verblijf van 2009, geen groot aantal is. Bovendien zijn die getuigenissen zeer kort, bestaande uit zo'n 2 tot 8 zinnen. De vrienden/kennissen geven aan hem zo'n 3 of 4 jaar te kennen. De getuigenissen zijn niet van die aard dat zijn sociale relaties kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid die de betrokkene verhinderen om terug te keren naar het herkomstland.

Ondanks de poging van de betrokkene om aan te tonen dat België het centrum van zijn belangen uitmaakt, dient in deze context opgemerkt te worden dat er voor zover bekend geen familieleden van hem op het grondgebied verblijven. In het herkomstland, alwaar hij geboren en getogen is, en alwaar bij decennialang verbleef vooraleer naar België te komen, heeft hij naar eigen zeggen zijn naaste familieleden, waaronder zijn ouders, 4 zussen en een tante achtergelaten (asielrelaas dd. 22.10.2012 en 04.04.2014, geen familiale wijzigingen asielrelaas dd. 16.06.2017). Redelijkerwijze zijn deze banden diepgaander dan de vriendschapsbanden die hij in België heeft aangeknoopt met mensen met wie hij slechts op een elementair niveau Nederlands kan spreken.

Wat er ook van zij, huidige beslissing ontnemt de betrokkene niet de verdere uitbouw van zijn leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen, volgens de door de wet voorgeschreven wijze met het oog op een legaal verblijf, bijvoorbeeld in het kader van tewerkstelling, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

De betrokkene stelt dat hij in het bezit was van een arbeidskaart, hij legt een trajectovereenkomst met de VDAB voor met betrekking tot de opstart van intensieve begeleiding naar werk, een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, zijn loonbrieven, zijn langdurige tewerkstelling als hulpkok en de tewerkstellingsbelofte als keukenhulp in de vorm van een door beide partijen ondertekende deeltijdse arbeidsovereenkomst waarop de datum nog ingevuld dient te worden. Hij voegt eraan toe dat hij op 13.06.2017 werkend aangetroffen werd tijdens irregulier verblijf en benadrukt in deze de alzo onomstotelijk aangetoonde werkwillegheid.

Ingevolge de Wet van 30.04.1999 met betrekking op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het Koninklijk Besluit van 09.06.1999 houdende de uitvoering van deze wet, wordt een dergelijke arbeidsvergunning enkel afgeleverd aan een kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag hangende is. De geldigheidsduur van deze vergunning komt echter te vervallen op het moment dat de asielprocedure op definitieve wijze wordt afgesloten, in dit geval dus op 22.04.2014. Dientengevolge was het de betrokkene na deze datum niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Het element van de tewerkstelling en de tewerkstellingsbelofte kunnen derhalve geen buitengewone omstandigheid vormen, die de betrokkene zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De periode van legale tewerkstelling, vergund door de arbeidskaart geldig van 06.05.2013 tot 05.05.2014, in het kader van de deeltijdse arbeidsovereenkomst dd. 18.05.2013, onder andere bewezen aan de hand van de loonbrieven van 18.05.2013 tot 30.04.2014, was zeer beperkt in de tijd en kaderde zoals hierboven gezegd, enkel en alleen in de voorlopige toestemming tot tewerkstelling in het kader van de asielprocedure om de betrokkene in staat te stellen om zelf in zijn eigen onderhoud te voorzien zolang de asielprocedure hangende was, in casu tot 22.04.2014.

Uit zijn elektronisch dossier, meer bepaald p.v. nr. AN.069.I1.021869/17 dd. 13.06.2017, blijkt dat hij dd. 06.11.2017 tijdens irregulier verblijf in een pitazaak tewerk gesteld was zonder aangifte van de tewerkstelling aan een uurloon van 4 euro per uur, waarbij hij zelfs gedurende weken geen betaling had ontvangen. Zijn inkomsten liggen duidelijk onder de grens van wat beschouwd wordt als bestaansminimum. Uiteindelijk is de wijze waarop de betrokkene tracht te overleven in België, zodanig precair dat hijzelf en zijn fysieke integriteit daarbij niet gewaarborgd zijn. Derhalve kan de bewering dat hij alhier zijn leven vanuit sociaal en economisch oogpunt heeft opgebouwd in de zin van art. 8 EVRM, en dat hij dat alles zou moeten achterlaten om een aanvraag in te dienen langs de geëigende weg, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd.

Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoeker zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De betrokkene toont niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om alzo te voorzien in de eigen levensbehoeften.

Tot slot wordt opgemerkt dat de raadsheer erop wijst dat het “disproportioneel (is) dat hij naar Marokko zou moeten verhuizen en zijn leven en bloedeigen vader verplicht moet achterlaten.”? Op dit argument wordt niet verder ingegaan daar dit argument waarschijnlijk het resultaat is van knip- en plakwerk uit een ander dossier, aangezien de betrokkene en zijn naaste familieleden geen band hebben met Marokko maar met Egypte en dat de betrokkene zelf verklaarde dat zijn ouders in Egypte zijn achtergebleven.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel “Overige redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag tot machtiging van verblijf voor meer dan drie maanden,” met de herhaling van de bovenstaande elementen met toevoeging van zijn werkwillegheid in combinatie met zijn goede gezondheid, alsook zijn oprechtheid en normbesef, hebben, zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn langdurig verblijf in België en het integratieparcours dat hij sindsdien heeft gevolgd.

Verzoeker verliet Egypte op 21 augustus 2009 via de luchthaven van Caïro. Hij reisde per vliegtuig naar België toe. Verzoeker verblijft sindsdien in België. Hij volgde cursussen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie. Hij werkte, waardoor hij niet ten laste viel van de Belgische sociale zekerheid.

Hij trachtte meermaals een legaal verblijf te verkrijgen in België, via het indienen van een verzoek tot internationale bescherming of een verzoek tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Helaas leverde dit geen (duurzaam) resultaat op.

In antwoord hierop, wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing een overzicht gegeven van de verblijfshistoriek van verzoeker. De gemachtigde bespreekt onder meer de verschillende verblijfsaanvragen van verzoeker (op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en via een verzoek tot internationale bescherming).

Uit dit overzicht blijkt inderdaad het langdurig verblijf van verzoeker in België.

De gemachtigde benadrukt in de bestreden beslissing vooral het aantal verzoeken en de bevelen om het grondgebied te verlaten die niet werden uitgevoerd door verzoeker. De gemachtigde stelt daarbij dat door het opstarten van de verschillende procedures, verzoeker gepoogd heeft om de Belgische overheid voor “voldongen feiten” te plaatsen. In de bestreden beslissing wordt verder benadrukt dat alle “voordelen” die verzoeker bekomen heeft, zoals zijn tewerkstelling, zijn integratie en uitbouw van de Nederlandse taal, werden bekomen “buiten alle wettelijkheid om volgend op 3 afgewezen asielaanvragen”.

Door de gemachtigde wordt onder meer expliciet gewezen op de Nederlandse taalkennis die verzoeker heeft opgebouwd (“- zijn kennis van de Nederlandse taal”).

De gemachtigde komt daarom tot de conclusie: “er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu” (stuk 1, pagina 3, halverwege).

Daarnaast wijst de gemachtigde er nog op dat “de elementen van integratie”, zoals de “kennis van de Nederlandse taal” van verzoeker, niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden maar enkel als elementen die in de fase van de gegrondheid kunnen beoordeeld worden.

4. Verzoeker wijst vooreerst op de tegenstrijdigheden in de gegeven motivering van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de gemachtigde onzorgvuldig handelt in de beoordeling van de aangebrachte buitengewone omstandigheden door verzoeker.

Zoals hierboven uiteengezet, wordt door de gemachtigde geoordeeld dat de kennis van de Nederlandse taal van verzoeker (opgebouwd gedurende zijn langdurig verblijf in België) niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. De kennis werd, volgens de gemachtigde, verworven tijdens het illegaal verblijf en bovendien vormt dit enkel een element dat tijdens de gegrondheid van de aanvraag kan worden onderzocht (zie hierboven).

De kennis van verzoeker van de Nederlandse taal is dus, volgens de gemachtigde, volledig uitgesloten als mogelijk element om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Echter, de gemachtigde maakt in de bestreden beslissing vervolgens wél een beoordeling van de kennis van de Nederlandse taal door verzoeker als eventuele buitengewone omstandigheid (bv. “de betrokkene volgde lessen van het niveau Breakthrough en Waystage en kwam aldus niet verder dan Richtgraad 1, wat maakt dat zijn kennis van het Nederlands zich volgens de door hem voorgelegde stukken zich op de drempel van het overlevingsniveau situeert. Derhalve kan zijn taalkennis niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid”).

De gemachtigde beoordeelt dit element in concreto, terwijl de gemachtigde net voorzien gesteld heeft dat dit element uitgesloten is om te worden beschouwd als een "buitengewone omstandigheid" in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit betreft een fundamentele tegenstrijdigheid.

Een gelijkaardig scenario ontplooit zich m.b.t. de tewerkstelling van verzoeker.

Hoewel deze tewerkstelling eveneens wordt uitgesloten door de gemachtigde van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, wordt er vervolgens een concrete beoordeling gemaakt. Daarbij stelt de gemachtigde onder meer dat de periode van legale tewerkstelling van verzoeker zeer beperkt was in de tijd.

De gemachtigde kan echter niet beide principes hanteren. Ofwel wordt dit element uitgesloten, ofwel dit zich een concrete beoordeling op.

De gemaakte beoordeling door de gemachtigde is hierom tegenstrijdig, waaruit blijkt dat de beoordeling niet zorgvuldig werd uitgevoerd (schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang gelezen met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

5. Verzoeker merkt, in aansluiting van het voorgaande punt, op dat de concrete beoordeling van de Nederlandse taalkennis van verzoeker door de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is.

*De gemachtigde stelt namelijk (stuk 1, pagina 3, halverwege):
de betrokkene volgde lessen van het niveau Breakthrough en Waystage en kwam aldus niet verder dan Richtgraad 1, wat maakt dat zijn kennis van het Nederlands zich volgens de door hem voorgelegde stukken zich op de drempel van het overlevingsniveau situeert. Derhalve kan zijn taalkennis niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid"*

De gemachtigde houdt derhalve, voor het beoordelen van het niveau van het Nederlands van verzoeker, enkel rekening met de gevolgde lessen door verzoeker. Met zijn jarenlange verblijf en het werk dat verzoeker heeft uitgevoerd (zoals erkend door de gemachtigde in de betreden beslissing), wordt kennelijk geen rekening gehouden. Nochtans is het meer dan aannemelijk dat de ontwikkeling van kennis van een taal eveneens kan gebeuren op basis van praktijkervaring. Er wordt door de gemachtigde dan ook niet aangegeven dat dit niet mogelijk is.

De gemachtigde handelt hierom onzorgvuldig en kennelijk onredelijk, door het niveau van het Nederlands van verzoeker enkel te beoordelen op basis van de gevolgde taallessen en geen rekening te houden met de andere elementen die een kennis van de Nederlandse taal eveneens kunnen aannemelijk maken. Verzoeker heeft in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf overigens voorgesteld tot het afleggen van een taaltest (zie pagina 10 van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De gemachtigde schendt hierdoor zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel in samenhang gelezen met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

6. Verzoeker is het eveneens oneens met de concrete beoordeling die wordt gemaakt door de gemachtigde over de tewerkstelling van verzoeker.

Verzoeker gaf in de aanvraag tot machtiging van verblijf aan dat hij in het bezit was van een arbeidskaart C. Hij sloot op vrijwillige basis een trajectovereenkomst met de VDAB voor de opstart van een intensieve begeleiding naar werk. Verzoeker gaf daarnaast aan dat hij lange tijd tewerkgesteld is geweest als hulpkok in het restaurant van de heer R.I. (...), alwaar hij lange tijd werkzaam was. Eveneens gaf zijn werkgever hem reeds te kennen dat hij hier, indien zijn verblijf voor langer dan drie maanden worden toegestaan, kan blijven werken.

Verzoeker is zeer werkbereid. Hij werkt nadien ook nog om in zijn levensonderhoud te voorzien, helaas zonder dat hij een legaal verblijf had. Zo werd hij aangetroffen op een controle op 13 juni 2017 tijdens het uitvoeren van werkzaamheden.

Verzoeker benadrukte dat hij onmiddellijk aan de slag kan indien hij een verblijfsrecht verkrijgt. Hij heeft een contractbelofte verkregen van de heer H.S. (...), zaakvoerder van bvba Danni

(ondernemingsnummer 0880.017.949). Verzoeker kan aan de slag gaan als keukenhulp, hetgeen in de lijn ligt van zijn vorige werkervaringen (zie hierboven).

Verzoeker bracht de arbeidsovereenkomst voor onder stuk 10 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In antwoord hierop stelt de gemachtigde dat verzoeker enkel “tracht te overleven” in België en dat hij slechts een beperkt inkomen kan verkrijgen per uur (bv. 4 euro per uur).

De gemachtigde ontkent echter niet dat verzoeker effectief werkt en dat hij eveneens in staat is om te overleven in België. Deze tewerkstelling zou hij moeten opgeven bij een terugkeer naar Egypte, hetgeen voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoeker verliet Egypte op 21 augustus 2009. Hij heeft dergelijke mogelijkheid tot tewerkstelling niet in Egypte, temeer gezien zijn langdurige afwezigheid.

Bovendien heeft verzoeker een arbeidsbelofte op zak en kan hij aan de slag gaan als keukenhulp. Hij bracht hiertoe een arbeidsovereenkomst voor, waardoor verzoeker meer zou kunnen verdienen (dus ook boven het bestaansminimum).

De voorgebrachte arbeidsovereenkomst wordt echter niet besproken door de gemachtigde, terwijl dit nochtans een antwoord biedt op de kritiek van de gemachtigde (onder meer omdat verzoeker het bestaansminimum niet zou verdienen).

De gemachtigde is dan ook minstens gehouden om dit element (de arbeidsbelofte) in overweging te nemen, gelet op het zorgvuldigheidsbeginsel, bij het nemen van de bestreden beslissing aangezien de gemachtigde dient rekening te houden met alle voorliggende elementen.

De gemachtigde schendt hierdoor zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel in samenhang gelezen met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

7. Meer algemeen, is verzoeker het oneens met de gemaakte beoordeling over het langdurig verblijf van verzoeker in België (en de sociale bindingen die hij sindsdien is aangegaan, o.a. door het leren van het Nederlands en het werk dat hij uitvoert), aangezien de gemachtigde deze ingeroepen elementen door verzoeker niet in beschouwing neemt als mogelijke buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde hanteert een (abstracte) criterium dat het onderbreken van een integratieproces in de Belgische samenleving ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht geen “wettig nadeel” kan uitmaken en dus, zo blijkt uit de bestreden beslissing, niet kan worden ingeroepen ter rechtvaardiging van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het langdurig verblijf van verzoeker in België (sinds 2009) en derhalve de zeer langdurige afwezigheid van verzoeker uit Egypte (beide elementen dienen samen te worden begrepen), kunnen weldegelijk buitengewone omstandigheden uitmaken. Immers, door de zeer langdurige afwezigheid van verzoeker uit Egypte is het voor verzoeker zeer moeilijk om voor maanden terug te keren naar een land waarvan hij vervreemd is geraakt (temeer gezien de problemen met koptische christenen in Egypte). Zij sociale contacten en bindingen spelen zich reeds meer dan negen jaar in België af.

Dit element wordt ten onrechte niet beoordeeld door de gemachtigde in de bestreden beslissing, terwijl de gemachtigde nochtans gehouden is rekening te houden met alle voorliggende elementen.

De gemachtigde schendt hierdoor zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel in samenhang gelezen met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

8. In aansluiting op bovenstaande kritiek, verwijst verzoeker tevens naar de geboden bescherming onder artikel 8 EVRM.

Door het zeer langdurig verblijf van verzoeker in België, heeft hij een belangrijk privéleven tot stand gebracht. Verzoeker verwijst hiervoor naar de duurtijd van zijn verblijf, zijn kennis van het Nederlands, zijn vrienden en kennissen in België en zijn tewerkstelling (zoals onder meer aangegeven bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). Deze elementen moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privéleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé- en/of familieleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. In tegendeel erkent de verweerder in de bestreden beslissing dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven, gelet op de gemaakte afweging onder artikel 8 EVRM (zie pagina 4 van de bestreden beslissing, waarbij de gemachtigde besluit dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 EVRM).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het blijkt echter niet dat deze elementen nauwkeuring werden overwogen door de gemachtigde. Zij worden immers categoriek uitgesloten van de concrete beoordeling door de gemachtigde, onder meer wegens het niet-bestaan van een “wettig nadeel” (zie hierboven). Bovendien voldoet de gemaakte beoordeling niet door de gemachtigde in de bestreden beslissing m.b.t. de taalkennis van het Nederlands door verzoeker en zijn tewerkstelling in België (zie hierboven).

Een schending dringt zich hierom eveneens op van artikel 8 EVRM, in samenhang gelezen met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.”

3.2. Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoekende partij in de punten 1, 2 en 3 van haar uiteenzetting van het enig middel zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot het wijzen op bepaalde motieven van de bestreden beslissing, tot het herhalen van elementen die zij had opgeworpen in haar aanvraag en tot het stellen het niet eens te zijn met de bestreden beslissing. Met een louter theoretisch betoog, het wijzen op de motieven van de bestreden beslissing, het herhalen van de elementen van de aanvraag en het louter oneens zijn met de bestreden beslissing, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.5. De verwerende partij oordeelde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.6. De verzoekende partij meent dat er tegenstrijdigheden zijn in de motivering. Zij betoogt dat de verwerende partij oordeelde dat de kennis van de Nederlandse taal niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid, dat deze kennis verworven werd tijdens het illegaal verblijf en bovendien enkel een element vormt dat tijdens de gegrondheid van de aanvraag kan worden onderzocht – waaruit blijkt dat de Nederlandse taal volledig uitgesloten is als buitengewone omstandigheid – terwijl de

verwerende partij vervolgens wel een *in concreto* beoordeling maakt van de kennis van het Nederlands als eventuele buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij stelt dat een gelijkaardig scenario zich ontplooit met betrekking tot de tewerkstelling, dat hoewel deze tewerkstelling eveneens wordt uitgesloten van de buitengewone omstandigheden, er volgens een concrete beoordeling wordt gemaakt, waarbij onder meer wordt gesteld dat de periode van legale tewerkstelling zeer beperkt was in de tijd. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde niet beide principes kan hanteren, dat ofwel dit element wordt uitgesloten, ofwel zich een concrete beoordeling opdringt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden in haar redenering daar er van een tegenstrijdigheid geen sprake is.

Betreffende de taalkennis en de tewerkstelling wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Uit een dergelijk precair langdurig verblijf in het Rijk dat enkel voorlopig werd toegestaan voor de duur van de 3 asielprocedures zolang die in behandeling waren, en het daarmee samenhangende integratieproces kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een verblijfsmachtiging. De verzoeker bouwt nu de hele redenering rond het immense nadeel dat het verlaten van het Belgische grondgebied voor hem zou opleveren, terwijl hij, het bedoelde voordeel zoals dat wordt aangehaald in het verzoekschrift, meer bepaald:

- *de duur van zijn verblijf in het Rijk en de daarmee samenhangende integratie, zijn aanpassing aan de Belgische samenlevingsnormen en gewoonten, de uitbouw van zijn hele leven in België*
- *zijn kennis van de Nederlandse taal*
- *zijn vrienden- en kennissenkring ten bewijze waarvan verklaringen worden voorgelegd, die niet kunnen worden afgedaan als gesolliciteerde getuigenissen,*
- *zijn tewerkstelling,*

slechts bekomen heeft ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op 3 afgewezen asielaanvragen. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De elementen van integratie, waaronder zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn vrienden- en kennissenkring, de door hem voorgelegde elementen van tewerkstelling, het behaalde attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een inburgeringsattest, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de grond van de zaak.

Het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie, van een inburgeringscursus vormt geen buitengewone omstandigheid daar het maar normaal is dat de betrokkene hiervoor interesse had al was het maar om het leven voor zichzelf in België enigszins te vergemakkelijken. Hetzelfde geldt voor zijn kennis van de Nederlandse taal.

De taalopleidingen in het volwassenenonderwijs zijn verdeeld in 4 taalbeheersingsniveaus, richtgraden genoemd. Het Europese referentiekader inzake taalkennis maakt een onderscheid tussen een overlevingsniveau, het laagste taalbeheersingsniveau (Richtgraad1 bestaande uit Breakthrough gevolgd door Waystage), beperkte talige zelfstandigheid (Treshold), echte talige zelfstandigheid (Vantage) en uitgebreide talige zelfstandigheid (richtgraden Effectiveness en Mastery).

De betrokkene volgde lessen van het niveau Breakthrough en Waystage en kwam aldus niet verder dan Richtgraad 1, wat maakt dat zijn kennis van het Nederlands zich volgens de door hem voorgelegde stukken zich op de drempel van het overlevingsniveau situeert. Derhalve kan zijn taalkennis niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

(...)

De betrokkene stelt dat hij in het bezit was van een arbeidskaart, hij legt een trajectovereenkomst met de VDAB voor met betrekking tot de opstart van intensieve begeleiding naar werk, een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, zijn loonbrieven, zijn langdurige tewerkstelling als hulpkok en de tewerkstellingsbelofte als keukenhulp in de vorm van een door beide partijen ondertekende deeltijdse arbeidsovereenkomst waarop de datum nog ingevuld dient te worden. Hij voegt eraan toe dat

hij op 13.06.2017 werkend aangetroffen werd tijdens irregulier verblijf en benadrukt in deze de alzo onomstotelijk aangetoonde werkwillegheid.

Ingevolge de Wet van 30.04.1999 met betrekking op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het Koninklijk Besluit van 09.06.1999 houdende de uitvoering van deze wet, wordt een dergelijke arbeidsvergunning enkel afgeleverd aan een kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag hangende is. De geldigheidsduur van deze vergunning komt echter te vervallen op het moment dat de asielprocedure op definitieve wijze wordt afgesloten, in dit geval dus op 22.04.2014. Dientengevolge was het de betrokkene na deze datum niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Het element van de tewerkstelling en de tewerkstellingsbelofte kunnen derhalve geen buitengewone omstandigheid vormen, die de betrokkene zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De periode van legale tewerkstelling, vergund door de arbeidskaart geldig van 06.05.2013 tot 05.05.2014, in het kader van de deeltijdse arbeidsovereenkomst dd. 18.05.2013, onder andere bewezen aan de hand van de loonbrieven van 18.05.2013 tot 30.04.2014, was zeer beperkt in de tijd en kaderde zoals hierboven gezegd, enkel en alleen in de voorlopige toestemming tot tewerkstelling in het kader van de asielprocedure om de betrokkene in staat te stellen om zelf in zijn eigen onderhoud te voorzien zolang de asielprocedure hangende was, in casu tot 22.04.2014.

Uit zijn elektronisch dossier, meer bepaald p.v. nr. AN.069.I1.021869/17 dd. 13.06.2017, blijkt dat hij dd. 06.11.2017 tijdens irregulier verblijf in een pitazaak tewerk gesteld was zonder aangifte van de tewerkstelling aan een uurloon van 4 euro per uur, waarbij hij zelfs gedurende weken geen betaling had ontvangen. Zijn inkomsten liggen duidelijk onder de grens van wat beschouwd wordt als bestaansminimum. Uiteindelijk is de wijze waarop de betrokkene tracht te overleven in België, zodanig precair dat hijzelf en zijn fysieke integriteit daarbij niet gewaarborgd zijn. Derhalve kan de bewering dat hij alhier zijn leven vanuit sociaal en economisch oogpunt heeft opgebouwd in de zin van art. 8 EVRM, en dat hij dat alles zou moeten achterlaten om een aanvraag in te dienen langs de geëigende weg, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij er vooreerst op wijst dat er geen sprake is van een wettig nadeel wanneer een integratieproces wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht en dat de elementen van integratie, waaronder de kennis van het Nederlands en de voorgelegde elementen van tewerkstelling, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Deze beoordeling is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (zie RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad stelt hierbij vast dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 onjuist of irrelevant zou zijn. De Raad wijst er ook op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post ook geenszins impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst er voorts op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld.

Betreffende het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Volgens het EHRM kan

enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Gelet op het feit dat integratie en het privéleven, tot stand gekomen in illegaal of precair verblijf, slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen gelden als buitengewone omstandigheden en/of aanleiding kunnen geven tot een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM, komt het geenszins tegenstrijdig voor om eerst te wijzen op de algemene regel waarbij kan gesteld worden dat er geen sprake is van een wettig nadeel wanneer een integratieproces wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht en dat de elementen van integratie, waaronder de kennis van het Nederlands en de elementen van tewerkstelling, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden om vervolgens te onderzoeken of *in casu*, gelet op de elementen weergegeven in de aanvraag, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie – in het licht van de beoordeling van de buitengewone omstandigheden en/of van het bestaan van een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM – waarbij alsdan onder meer de taalkennis van de verzoekende partij en de tewerkstelling en de tewerkstellingsbelofte worden besproken en wordt gemotiveerd waarom deze niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan welk belang zij heeft bij dit betoog nu de gemachtigde betreffende de elementen van taalkennis en tewerkstelling nagaat of deze kunnen beschouwd worden als uitzonderlijk waardoor ze een buitengewone omstandigheid zouden kunnen vormen.

3.7. Voorts meent de verzoekende partij dat de concrete beoordeling van de Nederlandse taalkennis onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is, daar de gemachtigde enkel rekening houdt met de gevolgde lessen, dat met haar jarenlange verblijf en het werk dat zij heeft uitgevoerd, kennelijk geen rekening wordt gehouden, dat het nochtans meer dan aannemelijk is dat de ontwikkeling van de kennis van een taal eveneens kan gebeuren op basis van praktijkervaring, dat er door de gemachtigde niet wordt aangegeven dat dit onmogelijk is. Zij meent dat de gemachtigde onzorgvuldig en kennelijk onredelijk handelt door het niveau van het Nederlands enkel te beoordelen op grond van de gevolgde taallessen en geen rekening te houden met de andere elementen die een kennis van de Nederlandse taal eveneens aannemelijk kunnen maken. Zij wijst erop dat zij in haar aanvraag overigens voorgesteld heeft een taaltest af te leggen.

De verzoekende partij meent dat het 'aannemelijk' is dat de ontwikkeling van de kennis van een taal eveneens kan gebeuren op basis van praktijkervaring en dat er geen rekening werd gehouden met de andere elementen die een kennis van de Nederlandse taal 'aannemelijk' kunnen maken, doch toont hiermee geenszins *in concreto* aan dat de verwerende partij elementen die zij heeft aangehaald in haar aanvraag betreffende haar taalkennis en/of elementen die zij heeft gevoegd bij haar aanvraag specifiek ter ondersteuning van haar kennis van de Nederlandse taal heeft genegeerd. Het is niet onaannemelijk dat de ontwikkeling van de kennis van een taal kan gebeuren op basis van praktijkervaring, doch kan uit een langdurig verblijf en het werken op zich niet *ipso facto* afgeleid worden dat het aanleren van de Nederlandse taal werd omgezet in de praktijk. De Raad wijst er op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, *in casu* dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. Het komt de verwerende partij dan ook niet toe om een taaltest te organiseren op vraag van de verzoekende partij. Het komt de verzoekende partij toe, indien zij haar taalkennis inroept als buitengewone omstandigheid, hiervoor de nodige verduidelijken en bewijzen aan te brengen.

3.8. Daarnaast is de verzoekende partij het oneens met de concrete beoordeling die wordt gemaakt over haar tewerkstelling. Zij stelt dat zij in de aanvraag aangaf dat zij in het bezit was van een arbeidskaart C, dat zij op vrijwillige basis een trajectovereenkomst met de VDAB sloot voor de opstart van een intensieve begeleiding naar werk, dat zij daarnaast aangaf dat zij lange tijd tewerkgesteld is geweest als hulpkok in een restaurant, dat haar werkgever eveneens te kennen gaf dat zij hier, indien haar een verblijf zou worden toegestaan, kan blijven werken. Zij stelt dat zij zeer werkbereid is en nadien ook nog werkte om in haar levensonderhoud te voorzien, helaas zonder dat zij een legaal verblijf had, dat zij ook zo werd aangetroffen op een controle op 13 juni 2017 tijdens het uitvoeren van werkzaamheden. Zij benadrukt dat zij onmiddellijk aan de slag kan indien zij een verblijfsrecht verkrijgt, dat zij een contractbelofte verkregen heeft, dat zij aan de slag kan gaan als keukenhulp, hetgeen in de lijn ligt van haar vorige werkervaringen.

Door het enkel herhalen van de elementen van haar aanvraag en het stellen het oneens te zijn met de concrete beoordeling in de bestreden beslissing over haar tewerkstelling, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de concrete motieven betreffende de opgeworpen tewerkstelling en werkbelofte. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog de Raad uitnodigt tot een herbeoordeling van de feiten, benadrukt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende partij toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij haar arbeidsovereenkomst bij de aanvraag heeft gevoegd, dat in antwoord hierop de gemachtigde enkel stelt dat zij *"tracht te overleven"* in België en dat zij slechts een beperkt inkomen kan verkrijgen per uur, dat de gemachtigde echter niet ontkent dat zij effectief werkt en dat zij eveneens in staat is om te overleven in België, dat zij deze tewerkstelling zou moeten opgeven bij een terugkeer naar Egypte, hetgeen voor haar een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Zij wijst erop dat zij Egypte verliet op 21 augustus 2009, dat zij dergelijke mogelijkheid tot tewerkstelling niet heeft in Egypte, temeer gezien de langdurige afwezigheid. Zij vervolgt dat zij bovendien een arbeidsbelofte op zak heeft en aan de slag kan gaan als keukenhulp, dat zij hiertoe een arbeidsovereenkomst voorbracht, waardoor zij meer zou kunnen verdienen, dat deze echter niet wordt besproken door de gemachtigde terwijl dit nochtans een antwoord biedt op de kritiek van de gemachtigde, onder meer omdat zij niet meer dan het bestaansminimum zou verdienen. Zij meent dat de gemachtigde dan ook minstens gehouden is om dit element, de arbeidsbelofte, in overweging te nemen, dat zij rekening dient te houden met alle elementen.

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de gemachtigde niet ontkent dat zij effectief werkt en dat zij in staat is gebleken te overleven in België, doch toont zij niet aan op welke wijze deze vaststelling aantoonst dat de bestreden beslissing onwettig is of dat de motieven ervan foutief of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij haar arbeidsovereenkomst bij de aanvraag heeft gevoegd, dat in antwoord hierop de gemachtigde enkel stelt dat zij *"tracht te overleven"* in België en dat zij slechts een beperkt inkomen kan verkrijgen per uur, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt betreffende het werken van de verzoekende partij niet enkel gesteld dat zij tracht te overleven en dat zij slechts een beperkt inkomen kan verkrijgen per uur, doch ook dat het voordeel van tewerkstelling slechts bekomen werd ingevolge een binnenkomst en verblijf buiten alle wettelijkheid, dat er geen sprake is van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, dat de elementen van integratie waaronder de voorgelegde elementen van tewerkstelling niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, dat het de verzoekende partij na 22 april 2014 niet was toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren, dat het element van tewerkstelling en de tewerkstellingsbelofte dan ook geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen die de verzoekende partij verhindert een aanvraag in te dienen in het buitenland, dat de periode van legale tewerkstelling zeer beperkt was in de tijd en enkel een voorlopige toestemming betrof tot tewerkstelling in het kader van de asielprocedure om de verzoekende partij in staat te stellen om zelf in haar eigen onderhoud te voorzien gedurende de asielprocedure. Gelet op voorgaande motieven kan de verzoekende partij ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij de voorgelegde arbeidsbelofte niet in overweging heeft genomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij haar tewerkstelling zou moeten opgeven bij een terugkeer naar Egypte, hetgeen voor haar een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat zij Egypte verliet op 21 augustus 2009, dat zij dergelijke mogelijkheid tot tewerkstelling niet heeft in Egypte, temeer gezien langdurige afwezigheid, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij deze omstandigheid in overweging heeft genomen doch heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij in haar herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om alzo te voorzien in de eigen levensbehoeften. Met de loutere bewering dat zij dergelijke mogelijkheid tot tewerkstelling niet heeft in Egypte, temeer gezien langdurige afwezigheid, toont de verzoekende partij geenszins *in concreto* aan dat de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk heeft gesteld dat zij niet aantoonst dat zij in haar herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om alzo te voorzien in de eigen

levensbehoeften. Zij toont niet aan waarom een langdurige afwezigheid uit Egypte zou leiden tot het niet kunnen vinden werk.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij, door te wijzen op de voorgebrachte arbeidsbelofte, waardoor zij aan de slag kan gaan als keukenhulp waardoor zij meer zou kunnen verdienen, niet aantoonde dat de verwerende partij foutief of op kennelijke redelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij op 6 november 2017 tijdens irregulier verblijf tewerkgesteld was in een pitazaak zonder aangifte van tewerkstelling, aan een uurloon van 4 euro per uur, waarbij zij zelfs gedurende weken geen betaling ontvangen heeft zodat de wijze waarop de verzoekende partij tracht te overleven in België zodanig precair is dat zij en haar fysieke integriteit niet gewaarborgd zijn, dat de bewering dat zij alhier haar leven vanuit sociaal en economisch oogpunt 'heeft' opgebouwd niet weerhouden wordt als buitengewone omstandigheid.

3.9. De verzoekende partij betoogt verder, meer in het algemeen, dat zij het oneens is met de gemaakte beoordeling over het langdurig verblijf in België en de sociale bindingen die zij sindsdien is aangegaan, aangezien de gemachtigde deze ingeroepen elementen niet in ogenschouw neemt als mogelijke buitengewone omstandigheden, dat de gemachtigde het abstracte criterium hanteert dat het onderbreken van een integratieproces in de Belgische samenleving ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht geen wettig nadeel kan uitmaken en dus niet kan worden ingeroepen ter rechtvaardiging van de buitengewone omstandigheden. Zij wijst erop dat het langdurig verblijf in België sinds 2009 en derhalve de zeer langdurige afwezigheid uit Egypte, weldegelijk samen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, dat immers door de langdurige afwezigheid uit Egypte het voor haar zeer moeilijk is om voor maanden terug te keren naar een land waarvan zij vervreemd is geraakt, temeer gezien de problemen met de koptische christenen in Egypte. Zij wijst erop dat haar sociale contacten en bindingen zich reeds meer dan negen jaar in België afspelen, dat dit element ten onrechte niet wordt beoordeeld door de gemachtigde, die nochtans gehouden is rekening te houden met alle voorliggende elementen.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat er geen sprake is van een wettig nadeel wanneer een integratieproces wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht en dat de elementen van integratie, waaronder de kennis van de Nederlandse taal, de vrienden- en kennissenkring, de door de verzoekende partij voorgelegde elementen van tewerkstelling en de behaalde attesten van maatschappelijke oriëntatie en inburgering, niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Deze beoordeling is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (zie RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Bovendien werd *in casu* nagegaan of er, gelet op de elementen weergegeven in de aanvraag, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de taalkennis van de verzoekende partij, de tewerkstelling en de tewerkstellingsbelofte en de sociale relaties worden beoordeeld en waarbij wordt gemotiveerd waarom deze niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

Betreffende de taalkennis van de verzoekende partij en de tewerkstelling en de tewerkstellingsbelofte, kan verwezen worden naar wat hieromtrent *supra* reeds werd uiteengezet.

Betreffende de sociale contacten en bindingen wordt voorts gemotiveerd: *“De betrokkene legt 9 getuigenissen voor van mensen (A.A.L. (...), L.T. (...), G.M. (...), Z.A.E.S.Y. (...) I.S. (...), J.J. (...), V.I.L. (...), S.C. (...), Y.C. (...) en K.N. (...)) uit zijn vrienden- en kennissenkring, en hij beweert daarbij dat die getuigenissen niet kunnen worden afgedaan als gesolliciteerde getuigenissen. Al meteen is duidelijk dat 9 getuigenissen voor een beweerd ononderbroken verblijf van 2009, geen groot aantal is. Bovendien zijn die getuigenissen zeer kort, bestaande uit zo'n 2 tot 8 zinnen. De vrienden/kennissen geven aan hem zo'n 3 of 4 jaar te kennen. De getuigenissen zijn niet van die aard dat zijn sociale relaties kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid die de betrokkene verhinderen om terug te keren naar het herkomstland.*

Ondanks de poging van de betrokkene om aan te tonen dat België het centrum van zijn belangen uitmaakt, dient in deze context opgemerkt te worden dat er voor zover bekend geen familieleden van

hem op het grondgebied verblijven. In het herkomstland, alwaar hij geboren en getogen is, en alwaar bij decennialang verbleef vooraleer naar België te komen, heeft hij naar eigen zeggen zijn naaste familieleden, waaronder zijn ouders, 4 zussen en een tante achtergelaten (asielrelaas dd. 22.10.2012 en 04.04.2014, geen familiale wijzigingen asielrelaas dd. 16.06.2017). Redelijkerwijze zijn deze banden diepgaander dan de vriendschapsbanden die hij in België heeft aangeknoopt met mensen met wie hij slechts op een elementair niveau Nederlands kan spreken.”

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat haar sociale contacten en bindingen ten onrechte niet worden beoordeeld door de gemachtigde, die nochtans gehouden is rekening te houden met alle voorliggende elementen.

Uit voorgaande motieven blijkt eveneens dat de gemachtigde wel degelijk heeft geoordeeld over het *“langdurig verblijf in België sinds 2009”* – waarbij nog dient te worden opgemerkt dat hieromtrent eveneens wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij van een verblijf sinds 2009 geen bewijs voorlegt – en de daaruit volgende langdurige afwezigheid uit Egypte wat het voor de verzoekende partij, volgens haar verklaringen, zeer moeilijk maakt om terug te keren naar Egypte. De gemachtigde wees er immers op dat ondanks de poging die de verzoekende partij doet om aan te tonen dat het centrum van haar belangen in België ligt, opgemerkt dient te worden dat er voor zover bekend geen familieleden op het grondgebied verblijven, en dat in het herkomstland, waar zij geboren en getogen is, en alwaar zij decennialang verbleef vooraleer naar België te komen, zij naar eigen zeggen haar naaste familieleden heeft achtergelaten, dat redelijkerwijze deze banden diepgaander zijn dan de vriendschapsbanden die zij in België heeft aangeknoopt met mensen met wie zij slechts op een elementair niveau Nederlands kan spreken. Betreffende de vrienden en kennissen in België wordt er nog op gewezen dat de getuigenissen beperkt en zeer kort zijn en dat zij aangeven de verzoekende partij zo'n drie à vier jaar te kennen, zodat deze sociale relaties niet als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden die haar verhinderen naar het land van herkomst terug te keren. Deze concrete motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd, noch ontkracht.

Door louter te poneren dat zij niet terug kan naar haar land van herkomst waarvan zij is vervreemd geraakt, temeer gezien de problemen met de koptische christenen in Egypte, toont zij niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de asielaanvragen van de verzoekende partij werden afgewezen. In de bestreden beslissing wordt onder meer gewezen op de derde asielaanvraag, die op 29 september 2017 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgesloten met een beslissing van weigering van inoverwegingname en waartegen het beroep bij de Raad op 9 (lees: 7) februari 2018 werd verworpen. Uit zowel de beslissing van het Commissariaat-generaal van 29 september 2017 als het arrest van de Raad van 7 februari 2018 met nr. 199 318, die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt dat geoordeeld werd over de problemen met koptische christenen in Egypte. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden.

3.10. Ten slotte voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aan van artikel 8 van het EVRM, in samenhang gelezen met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.10.1. Betreffende artikel 8 van het EVRM en het privéleven, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt:

“Ondanks de 5 betekende bevelen om het grondgebied te verlaten, weigerde de betrokkene om gevolg te geven aan deze bevelen en nestelde hij zich moedwillig verder in het verblijf. Door het opstarten van tal van procedures heeft hij gepoogd om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen.

Uit een dergelijk precair langdurig verblijf in het Rijk dat enkel voorlopig werd toegestaan voor de duur van de 3 asielprocedures zolang die in behandeling waren, en het daarmee samenhangende integratieproces kunnen echter geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een verblijfsmachtiging. De verzoeker bouwt nu de hele redenering rond het immense nadeel dat het verlaten van het Belgische grondgebied voor hem zou opleveren, terwijl hij, het bedoelde voordeel zoals dat wordt aangehaald in het verzoekschrift, meer bepaald:

- de duur van zijn verblijf in het Rijk en de daarmee samenhangende integratie, zijn aanpassing aan de Belgische samenlevingsnormen en gewoonten, de uitbouw van zijn hele leven in België
- zijn kennis van de Nederlandse taal

- zijn vrienden- en kennissenkring ten bewijze waarvan verklaringen worden voorgelegd, die niet kunnen worden afgedaan als gesolliciteerde getuigenissen,
- zijn tewerkstelling,
slechts bekomen heeft ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op 3 afgewezen asielaanvragen. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De elementen van integratie, waaronder zijn kennis van de Nederlandse taal, zijn vrienden- en kennissenkring, de door hem voorgelegde elementen van tewerkstelling, het behaalde attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een inburgeringsattest, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Daar de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de grond van de zaak.

Het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie, van een inburgeringscursus vormt geen buitengewone omstandigheid daar het maar normaal is dat de betrokkene hiervoor interesse had al was het maar om het leven voor zichzelf in België enigszins te vergemakkelijken. Hetzelfde geldt voor zijn kennis van de Nederlandse taal.

De taalopleidingen in het volwassenenonderwijs zijn verdeeld in 4 taalbeheersingsniveaus, richtgraden genoemd. Het Europese referentiekader inzake taalkennis maakt een onderscheid tussen een overlevingsniveau, het laagste taalbeheersingsniveau (Richtgraad1 bestaande uit Breakthrough gevolgd door Waystage), beperkte talige zelfstandigheid (Threshold), echte talige zelfstandigheid (Vantage) en uitgebreide talige zelfstandigheid (richtgraden Effectiveness en Mastery).

De betrokkene volgde lessen van het niveau Breakthrough en Waystage en kwam aldus niet verder dan Richtgraad 1, wat maakt dat zijn kennis van het Nederlands zich volgens de door hem voorgelegde stukken zich op de drempel van het overlevingsniveau situeert. Derhalve kan zijn taalkennis niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De betrokkene legt 9 getuigenissen voor van mensen (A.A.L. (...), L.T. (...), G.M. (...), Z.A.E.S.Y. (...), I.S. (...), J.J. (...), V.I.L. (...), S.C. (...), Y.C. (...) en K.N. (...)) uit zijn vrienden- en kennissenkring, en hij beweert daarbij dat die getuigenissen niet kunnen worden afgedaan als gesolliciteerde getuigenissen. Al meteen is duidelijk dat 9 getuigenissen voor een beweerd ononderbroken verblijf van 2009, geen groot aantal is. Bovendien zijn die getuigenissen zeer kort, bestaande uit zo'n 2 tot 8 zinnen. De vrienden/kennissen geven aan hem zo'n 3 of 4 jaar te kennen. De getuigenissen zijn niet van die aard dat zijn sociale relaties kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid die de betrokkene verhinderen om terug te keren naar het herkomstland.

Ondanks de poging van de betrokkene om aan te tonen dat België het centrum van zijn belangen uitmaakt, dient in deze context opgemerkt te worden dat er voor zover bekend geen familieleden van hem op het grondgebied verblijven. In het herkomstland, alwaar hij geboren en getogen is, en alwaar hij decennialang verbleef vooraleer naar België te komen, heeft hij naar eigen zeggen zijn naaste familieleden, waaronder zijn ouders, 4 zussen en een tante achtergelaten (asielrelaas dd. 22.10.2012 en 04.04.2014, geen familiale wijzigingen asielrelaas dd. 16.06.2017). Redelijkerwijze zijn deze banden diepgaander dan de vriendschapsbanden die hij in België heeft aangeknoopt met mensen met wie hij slechts op een elementair niveau Nederlands kan spreken.

Wat er ook van zij, huidige beslissing ontnemt de betrokkene niet de verdere uitbouw van zijn leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen, volgens de door de wet voorgeschreven wijze met het oog op een legaal verblijf, bijvoorbeeld in het kader van tewerkstelling, verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

De betrokkene stelt dat hij in het bezit was van een arbeidskaart, hij legt een trajectovereenkomst met de VDAB voor met betrekking tot de opstart van intensieve begeleiding naar werk, een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, zijn loonbrieven, zijn langdurige tewerkstelling als hulpkok en de tewerkstellingsbelofte als keukenhulp in de vorm van een door beide partijen ondertekende deeltijdse arbeidsovereenkomst waarop de datum nog ingevuld dient te worden. Hij voegt eraan toe dat

hij op 13.06.2017 werkend aangetroffen werd tijdens irregulier verblijf en benadrukt in deze de alzo onomstotelijk aangetoonde werkwillegheid.

Ingevolge de Wet van 30.04.1999 met betrekking op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het Koninklijk Besluit van 09.06.1999 houdende de uitvoering van deze wet, wordt een dergelijke arbeidsvergunning enkel afgeleverd aan een kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag hangende is. De geldigheidsduur van deze vergunning komt echter te vervallen op het moment dat de asielprocedure op definitieve wijze wordt afgesloten, in dit geval dus op 22.04.2014. Dientengevolge was het de betrokkene na deze datum niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Het element van de tewerkstelling en de tewerkstellingsbelofte kunnen derhalve geen buitengewone omstandigheid vormen, die de betrokkene zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De periode van legale tewerkstelling, vergund door de arbeidskaart geldig van 06.05.2013 tot 05.05.2014, in het kader van de deeltijdse arbeidsovereenkomst dd. 18.05.2013, onder andere bewezen aan de hand van de loonbrieven van 18.05.2013 tot 30.04.2014, was zeer beperkt in de tijd en kaderde zoals hierboven gezegd, enkel en alleen in de voorlopige toestemming tot tewerkstelling in het kader van de asielprocedure om de betrokkene in staat te stellen om zelf in zijn eigen onderhoud te voorzien zolang de asielprocedure hangende was, in casu tot 22.04.2014.

Uit zijn elektronisch dossier, meer bepaald p.v. nr. AN.069.I1.021869/17 dd. 13.06.2017, blijkt dat hij dd. 06.11.2017 tijdens irregulier verblijf in een pitazaak tewerk gesteld was zonder aangifte van de tewerkstelling aan een uurloon van 4 euro per uur, waarbij hij zelfs gedurende weken geen betaling had ontvangen. Zijn inkomsten liggen duidelijk onder de grens van wat beschouwd wordt als bestaansminimum. Uiteindelijk is de wijze waarop de betrokkene tracht te overleven in België, zodanig precair dat hijzelf en zijn fysieke integriteit daarbij niet gewaarborgd zijn. Derhalve kan de bewering dat hij alhier zijn leven vanuit sociaal en economisch oogpunt heeft opgebouwd in de zin van art. 8 EVRM, en dat hij dat alles zou moeten achterlaten om een aanvraag in te dienen langs de geëigende weg, niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd.

Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoeker zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De betrokkene toont niet aan dat hij in het herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om alzo te voorzien in de eigen levensbehoeften.

(...)

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "Overige redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag tot machtiging van verblijf voor meer dan drie maanden," met de herhaling van de bovenstaande elementen met toevoeging van zijn werkwillegheid in combinatie met zijn goede gezondheid, alsook zijn oprechtheid en normbesef, hebben, zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

3.10.2. Gelet op bovenstaande motieven en op wat *supra* reeds werd uiteengezet kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de elementen betreffende haar privéleven niet nauwkeurig werden overwogen door de gemachtigde en dat deze categoriek werden uitgesloten van een concrete beoordeling, onder meer wegens het niet bestaan van een wettig nadeel. De Raad herhaalt dat *in casu* werd nagegaan of er, gelet op de elementen weergegeven in de aanvraag, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de taalkennis van de verzoekende partij, de tewerkstelling en de tewerkstellingsbelofte en de sociale relaties worden beoordeeld en waarbij wordt gemotiveerd waarom

deze niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij betoogt dat de gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing betreffende de taalkennis en haar tewerkstelling in België niet voldoet en wijst hiervoor enkel naar haar reeds gevoerde uiteenzetting. De Raad kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de hierboven gedane vaststellingen hieromtrent.

3.10.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.10.3.1. De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Hieruit volgt dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte heeft geoordeeld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance". Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet over de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

3.10.3.2. Betreffende het aangevoerde privéleven, bestaande uit het langdurig verblijf, de kennis van het Nederlands, de vrienden en kennissen in België en de tewerkstelling, wijst de Raad erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83), zoals ook aangehaald door de verzoekende partij. Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Betreffende het privéleven bestaande uit het langdurig verblijf, de kennis van het Nederlands, de vrienden en kennissen in België en de tewerkstelling, wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, zoals weergegeven onder punt 3.10.1.

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partij in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat dit geschetste privéleven geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer, daar de huidige bestreden beslissing de verzoekende partij niet de verdere uitbouw van haar leven ontnemt en een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen, volgens de door de wet voorgeschreven wijze met het oog

op legaal verblijf, bijvoorbeeld in het kader van tewerkstelling, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden die haar zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en dat overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Door het enkel herhalen van de elementen van haar privéleven, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. Evenmin toont zij aan dat haar privéleven, in tegenstelling tot wat gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing zoals blijkt uit de motieven weergegeven onder punt 3.10.1., *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij er niet in slaagt, zoals blijkt uit onderhavig arrest, de motieven weergegeven onder punt 3.10.1., te ontkrachten of te weerleggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, afzonderlijk of in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partij slaagt er niet in een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER